

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 189/2023-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Česká republika, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Holič s. r. o., Poľovnícka 4, Bernolákovo, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Jozef Holič, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2ObdoV/2/2021 z 29. septembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. januára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 4 ods. 1 a 4 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Súčasne navrhuje, aby mu ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie 40 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia vyplýva, že sťažovateľ sa v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 49Cb/24/2000 domáhal určenia vlastníctva a vydania veci. Krajský súd ako súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 49Cb/24/2000-118 z 19. marca 2019 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) rozhodol tak, že prvým výrokom žalobu v celom rozsahu zamietol, druhým výrokom priznal žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu a tretím výrokom rozhodol, že žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov nepriznáva. Na základe odvolania sťažovateľa Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako odvolací súd rozsudkom č. k. 2Obo/10/2019-1251 z 28. januára 2021 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“) rozsudok krajského súdu potvrdil a nárok na náhradu trov

odvolacieho konania žalovaným v 1. a 2. rade nepriznal. Sťažovateľ podal proti rozsudku najvyššieho súdu dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c) a f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), keďže nezistil existenciu väd zmätočnosti v zmysle § 420 písm. a), d), a f) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej pomerne rozsiahlo opísal skutkový a právny stav veci, no vo vzťahu k právnej argumentácii a dôvodom jej podania ju koncipoval značne neprehľadne a nezrozumiteľne. Z obsahu ústavnej sťažnosti možno vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu vyvodiť len to, že sťažovateľ namieta odmietnutie podaného dovolania najvyšším súdom, v ktorom vidí porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd uvádza, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania [čl. 127 ods. 1 ústavy, § 39 ods. 3 a 4, § 43 a § 123 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 124 a § 132 zákona o ústavnom súde]. V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu.

5. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom, ktorý je v súlade s § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, II. ÚS 70/2015, III. ÚS 402/2017, II. ÚS 154/2019). Totiž naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

6. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu je potrebné uviesť, že ústavná sťažnosť sťažovateľa sa vyznačuje absenciou podstatnej náležitosti, ktorou je zmysluplné a ústavnoprávne relevantné odôvodnenie opreté o právne relevantné a logické súvislosti, ktoré by poskytli nevyhnutný základ kvalifikovaného návrhu spôsobilého iniciovať konanie o ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom. Samotný subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho práv alebo ním predostretý nesúhlas s rozhodnutím príslušného orgánu, ako je to v tomto prípade, nie je pritom dostatočným dôvodom na vyvodenie záveru o ústavnej neudržateľnosti napadnutého rozhodnutia, resp. o porušení

základných práv a slobôd. Sťažovateľ bez relevantnej súvislosti namieta porušenie označených práv garantovaných ústavou, listinou či dohovorom napadnutým uznesením najvyššieho súdu, no z jeho argumentácie vôbec nevyplýva dôvod, pre ktorý by malo byť predmetné rozhodnutie v rozpore s jeho základnými právami. Inak povedané, sťažovateľ síce v petite ústavnej sťažnosti označil konkrétne články ústavy, listiny a dohovoru, ktoré mali byť napadnutým uznesením najvyššieho súdu porušené, avšak v obsahu ústavnej sťažnosti neuvádza argumentáciu alebo odôvodnenie (konkrétne skutkové a právne dôvody) jeho názoru o porušení označených práv. Absencia odôvodnenia tak zabraňuje ústavnému súdu posúdiť opodstatnenosť ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu a možnosť jej prijatia v tejto časti na ďalšie konanie. Ani pri maximalizácii materiálneho prístupu ústavného súdu k podanej ústavnej sťažnosti a jej obsahu nevie ústavný súd ani čiastkovo z obsahu ústavnej sťažnosti vypožorovať argumenty sťažovateľa ústavno-relevantne odôvodňujúce tvrdenie o porušení označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

7. Absencia zmysluplného, ústavnoprávne relevantného odôvodnenia ako východiskového rámca ústavnej sťažnosti spôsobuje nedostatok zákonom ustanovenej náležitosti podľa § 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde a je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom (IV. ÚS 91/2018, IV. ÚS 343/2020, IV. ÚS 572/2020, III. ÚS 611/2021, II. ÚS 244/2022, II. ÚS 379/2022).

8. Nie je právomocou ústavného súdu vlastnou činnosťou a šetrením dopĺňať chýbajúce zdôvodnenie ústavnej sťažnosti a abstrahovať z podania sťažovateľa možné a ním bližšie nezdôvodnené porušenie jeho základných práv. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýkalo len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale jej esenciálnych obsahových náležitostí (ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 58/2019, I. ÚS 346/2019, I. ÚS 351/2019, IV. ÚS 343/2020, IV. ÚS 572/2020).

9. Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol ústavnú sťažnosť pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

10. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. apríla 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu